

Tamás Évától búcsúzunk

Álmodj tovább egy gyógyuló magyar egészségügyről, aminek a megteremtésén Te is sokat fáradoztál!

A keserű valóság: január 23.-án elhunyt **Tamás Éva**. Sokunkat szíven ütött a gyász hír. Tudtuk, hogy beteg, de olyan szemérmesen titkolta a részleteket, és olyan erővel bízott a gyógyulásában, hogy szívesen elhittük neki.

Nem volt orvos, vagy egyéb gyakorló egészségügyi szakember. Mégis a számára kiszabott szűk 20 év alatt az egészségügyi menedzsment, a szakmai kommunikáció területén üstökösszerű pályát járt be. Pályája zenitjén, az utolsó 10 évben, már az egészségügyi szakmai lapkiadás és konferenciaszervezés megkerülhetetlen „nagyasszonya”, ikonja volt. Olyan figyelem és szeretet vette körül, amit sok vezető és politikus megirigyelhetne. Pedig szerény volt, konfliktuskerülő, de éles eszével, kitűnő ösztönrel megérezte, hol van a helye ebben a bonyolult, változékony, sokrétű egészségügyi társadalomban.

Külkereskedelmi diplomával kezdte a pályáját a 70-es években, mint a Magyar Iparművészeti Vállalat külkereskedelmi előadója, majd osztályvezetője. Ismeretségünk ekkortájt kezdődött, keramikus művész feleségem révén. Megbízhatósága, kedves figyelmessége a művészek körében elismerést keltett. A társadalmi - gazdasági rendszerváltozás elsodorta ezt a vállalatot is, nehéz helyzetbe hozva a hazai művészek ezreit, akiknek, akárcsak Évának más lehetőségek, megélhetési források után kellett nézni.

Évekkel később, egy közös barátunk Horváth Márton csodálatos egyéni világú üvegművész gödöllői kiállításán futottunk össze, és feleségem nem kis meglepetésére végig csevegtük a vernisszázs utáni fogadást. Akkor derült ki számomra, hogy Éva az egészségügy területén szeretne építkezni, valamilyen kommunikációs rendszer, de mindenképpen egy szaklap alapításával. Tanácsoltam neki egyebek mellett, hogy a képzési rendszeren keresztül lépjen be az egészségügybe, hogy ismeretek, barátságok, kapcsolatok révén tudjon mozogni ebben a meglehetősen zárt világban. El is végezte a híres „dobogókői” menedzserképzőt, és 2001-ben már tagja lett a Magyar Egészségügyi Menedzser Klubnak.

Közben 1998-ban megalapította a Larix Kft-t, amely tevékenységének stabil jogi kerete, és gazdasági alapja lett. Komoly előkészítő munka után 2002-ben megjelent az IME első száma, amely rövidítés akkor az Informatika és Menedzsment, az egészségügyi vezetők lapja címet viselte. Már az indulásnál kiderült, hogy a legjobb szakembereket gyűjti maga köré. Félelmetes pontossággal érezte a kompetencia határait. A vele dolgozók érezkelhették, hogy hagyja őket

szabadon dolgozni, „szárnyalni”, az ő feladata a feltételek biztosítása, a makro szintű koordináció.

A többi már a mindannyiunk számára ismerhető történelem: elindultak és bővültek, majd később profilokat is kaptak a konferenciák. A print lap mellett megjelent az internetes változat, tovább bővítve az olvasók hozzáférését. A cím is változott, a helyzetnek pontosabban megfelelő Interdiszciplináris Magyar Egészségügy, tudományos folyóirat, az egészségügyi vezetők szaklapja jelent meg a fejlécen. A szakmai témák egészségügyi szakmapolitikával is gazdagodtak, a policy szó jelentésének megfelelően. Azt a felismerést követve, hogy országos egészségügyi szakpolitika nélkül sem a menedzsmentek, sem a szakterületek szervezése szakszerűen és hatásosan nem lehetséges.

Két hete még megkaptuk a hírlevelet, benne a december - januári lapszám online verziójával. Mellette volt a teljes 2020.-as konferencia naptár, jobbnál jobb témákkal, és a kedves meghívóval. Érdeemes megemlíteni, hogy az elméletileg konkurens médiumok újságíróit, szerkesztőit VIP vendégként hívta a rendezvényeire, amit mi tudósításokkal, programismertetőkkel viszonzottunk. Ilyenkor is mindig akadt ideje egy pár kedves szóra, pedig bőségesen volt dolga a szakmai vendégekkel. Ő is ellátogatott minden fontos konferenciára, a Kórházszövetség, az EGVE, a Menedzserklub számára is a kapcsolatok ápolása, a jóízű beszélgetések stresszmentes színtere volt.

És akkor egy villanás, majd sötétség, az üstökös eltűnt a horizontról. Mi, itt maradt barátok, jó ismerősök már csak az emlékeinket őrizzük róla, azzal a melegséggel, hogy nemcsak egy kiváló szakemberrel, hanem egy szeretetreméltó emberrel jártunk együtt a magyar egészségügy finoman szólva kacskaringós ösvényein.

Megrendülten búcsúzunk Tőled!

Álmodj tovább egy gyógyuló magyar egészségügyről, aminek a megteremtésén Te is sokat fáradoztál!

Nyugodj békében Éva!

